

УДК 811.161.2'373:001.8

DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/96-3-34>

Наталія СОВТИС,

orcid.org/0000-0001-6025-545X

доктор філологічних наук,

професор кафедри української мови та славістики

Рівненського державного гуманітарного університету

(Рівне, Україна) natalia.sovtis@rshu.edu.ua

Наталія ПАВЛЮК,

orcid.org/0000-0002-4456-5682

кандидат педагогічних наук,

доцент кафедри української мови та славістики

Рівненського державного гуманітарного університету

(Рівне, Україна) nataliia.pavliuk@rshu.edu.ua

УКРАЇНСЬКА ТЕРМІНОЛОГІЯ В СИСТЕМІ ЛІНГВІСТИЧНОГО ІНСТРУМЕНТАРІЮ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

У статті здійснено аналіз української наукової термінології як важливого лінгвістичного інструмента сучасних наукових досліджень. Актуальність проблематики зумовлена динамічним розвитком науки, інтеграцією української наукової комунікації у міжнародний простір, розширенням міждисциплінарних контактів і посиленням статусу української мови як мови сучасного наукового дискурсу. У цьому контексті наукову термінологію розглянуто як ключовий елемент, що забезпечує чіткість та концептуальну впорядкованість наукового тексту.

У роботі окреслено основні теоретичні засади функціонування терміна та термінологічної системи, проаналізовано особливості формування та розвитку української наукової термінології, а також окреслено основні проблеми її сучасного використання. Зосереджено увагу на питаннях термінологічної варіантності, міжмовних впливів, балансу національних і запозичених терміноодиниць, а також на дотриманні принципів унормування та системності. Наголошено, що порушення термінологічної точності негативно впливає на якість наукового тексту, ускладнює інтерпретацію результатів дослідження, а також знижує ефективність наукової комунікації.

Особливий акцент зроблено на інструментальному потенціалі української наукової термінології у процесі пізнання, концептуалізації наукових явищ і представлення результатів дослідження. Підкреслено її роль у формуванні академічної культури, розвитку аналітичного мислення та здатності до аргументованого наукового висловлення. Доведено, що свідоме й коректне використання термінологічного апарату є необхідною умовою якісної наукової діяльності незалежно від галузі дослідження.

Матеріали статті можуть бути корисними для науковців, викладачів і здобувачів освіти, які працюють у сфері гуманітарних та міждисциплінарних досліджень, а також для всіх, хто зацікавлений у проблемах української мови науки й удосконаленні культури наукового мовлення.

Ключові слова: українська наукова термінологія, термін, термінологічна система, лінгвістичний інструментарій, переклад, наукове дослідження, академічна комунікація, академічне письмо, професійна мовна підготовка, історія української термінології.

Natalia SOVTYS,

orcid.org/0000-0001-6025-545X

Doctor of Philology,

Professor at the Department of Ukrainian Language and Slavic Studies

Rivne State University of the Humanities

(Rivne, Ukraine) natalia.sovtis@rshu.edu.ua

Natalia PAVLYUK,

orcid.org/0000-0002-4456-5682

Candidate of Pedagogical Sciences,

Associate Professor at the Department of Ukrainian Language and Slavic Studies

Rivne State University of the Humanities

(Rivne, Ukraine) nataliia.pavliuk@rshu.edu.ua

UKRAINIAN TERMINOLOGY IN THE SYSTEM OF LINGUISTIC TOOLS OF SCIENTIFIC RESEARCH

The article provides a comprehensive analysis of Ukrainian scientific terminology as an essential linguistic tool of contemporary scientific research. The relevance of the topic is determined by the dynamic development of science, the internationalisation of scholarly communication, the expansion of interdisciplinary links, and the growing role of the Ukrainian language as a fully functional language of scientific cognition. In this context, scientific terminology is viewed not merely as a set of specialised names, but as a system-forming component that ensures precision, logical coherence, and conceptual organisation of scientific thinking.

The study outlines the theoretical foundations of the functioning of terms and terminological systems, analyses the specific features of the formation and development of Ukrainian scientific terminology, and identifies the main challenges of its contemporary use. Particular attention is paid to issues of terminological variation, interlingual influence, the correlation between national and borrowed terminological units, as well as the necessity of adhering to the principles of standardisation and systemic consistency. It is emphasised that violations of terminological accuracy negatively affect the quality of scientific texts, complicate the interpretation of research results, and reduce the effectiveness of scholarly communication.

Special emphasis is placed on the instrumental potential of Ukrainian scientific terminology in the processes of cognition, conceptualisation of scientific phenomena, and presentation of research findings. Its role in shaping academic culture, developing analytical thinking, and fostering the ability to produce well-argued scientific discourse is highlighted. It is argued that conscious and accurate use of terminological apparatus is a necessary condition for high-quality scientific activity regardless of the field of research.

The materials of the article may be useful for scientists, professors and students in the field of humanitarian and interdisciplinary research, as well as for everyone who is interested in the problems of the Ukrainian language of science and the improvement of the culture of scientific speech.

Key words: *Ukrainian scientific terminology, term, terminological system, linguistic tools, translation, scientific research, academic communication, academic writing, professional language training, history of Ukrainian terminology.*

Українська термінологія має значення не лише для наукової комунікації, а й для забезпечення цілісного соціокультурного поступу та освітнього процесу. Вона слугує засобом формування мовної картини світу, сприяє чіткості висловлювань і якості професійного спілкування. Водночас сучасний стан української наукової мови має низку викликів: паралельне використання дублетних термінів, надмірне поширення кальок та англіцизмів, а також відсутність єдиних стандартів у різних галузях знань. Такі тенденції створюють труднощі для науковців та перекладачів, знижують ефективність міжнародної

комунікації, а також ускладнюють навчальний процес. У цьому контексті унормування термінології постає як одне з ключових завдань сучасної мовної політики та наукової практики.

Упорядкування термінології передбачає здійснення таких етапів: уніфікація, унормування, кодифікація та гармонізація. Українські термінознавці активно працюють над виробленням принципів і методів, які дозволяють реалізувати ці процеси на практиці (Боярова, 2007; Васенко, 2008; Казимиrowa, Туровська, Яценко, 2023; Кочан, 2023; Кушлаба, 2021).

Метою дослідження є комплексний аналіз історичних передумов і сучасних викликів розвитку української термінології, висвітлення актуальних проблем її функціонування та обґрунтування практичних шляхів унормування. Особливий акцент здійснено на ролі термінологічної стандартизації як ключового чинника якісного навчання в закладах освіти та успішної інтеграції української науки в міжнародний освітній простір.

На думку українських мовознавців, граматична термінологія почала формуватися вже в XVI ст., водночас активне становлення української термінології відбувається в XIX ст., коли на хвилі національного відродження постала гостра потреба сформувавши українську мову науки та освіти. Перші кроки систематизації термінології простежуються у працях українських учених та письменників, які прагнули надати мові статус повноцінного засобу наукового пізнання. Важливу роль у цьому процесі відіграли словники П. Білецького-Носенка, М. Максимовича, а також діяльність «Руської трійці» та Кирило-Мефодіївського братства. Безумовно, розвиток української наукової мови визначався політичними та культурними умовами, які впродовж тривалого часу були репресивними (Валуєвський циркуляр 1863 та Емський указ 1876 року фактично забороняли використання української мови в науковій та освітній сферах). У Галичині, яка перебувала під владою Австро-Угорщини, українська мова мала більше свободи, що сприяло укладанню словників та розвитку наукової лексики. На початку XX століття термінологічна робота активізувалася завдяки Науковому товариству імені Тараса Шевченка у Львові.

Радянський період позначився суперечливими тенденціями, адже в 1920-х роках політика українізації дала поштовх до створення численних термінологічних словників, однак уже в 1930-х роках значну частину термінів було замінено на російські кальки, що призвело до втрати власних традицій та переривання природного розвитку української терміносистеми. Наприкінці 1970-х років – на початку 1980-х років термінознавство остаточно сформувалося як окрема наукова дисципліна з власним поняттєвим апаратом та методологією. У цей час українські дослідження значною мірою орієнтувалися на російську термінознавчу школу.

На межі XX та XXI століть український науковий простір охопив так званий «термінологічний вибух». Цей стрімкий розвиток був зумовлений не лише лінгвістичними потребами, але й нагальними суспільно-політичними змінами. Розбудова державності, модернізація освіти та цифровізація

виробництва вимагали нових мовних інструментів, що стимулювало ґрунтовні термінологічні студії. Дослідники зосередилися на принципах термінотворення, критичному переосмисленню історії національної терміносистеми, пошуку автентичних принципів словотвору та приведенні фахової лексики у відповідність до норм української літературної мови (Казиминова, 2023: 8-20).

Постколоніальний період став часом інституційного відродження. Завдяки зусиллям Інституту української мови НАН України та роботі новостворених термінологічних комісій було розпочато системну кодифікацію спеціальної лексики. Важливим кроком стало не лише видання друкованих словників, а й запуск перших електронних баз даних, що забезпечило доступність наукових ресурсів.

Водночас радянська спадщина ще довго нагадувала та й нагадує про себе «фантомними болями» в українській науці. Російські кальки десятиліттями домінували в технічних та наукових сферах, створюючи штучні бар'єри для навчання. Проте найбільшим викликом залишалася синхронізація української термінології з міжнародними стандартами та якісний переклад термінів.

Отже, історія української термінології – це справжня хроніка боротьби за право мати власну мову науки й освіти, що відображає складний шлях від заборон русифікації до поступового утвердження й унормування. Нова сторінка цієї історії пишеться в умовах екстремальних випробувань: пандемія COVID-19, розв'язання Росією повномасштабної війни, яке остаточно перетворило мову та історію на інструменти нашого виживання й ідентичності.

Попри воєнні обставини, наукове життя активно триває. За останні роки вийшла низка словників, підручників, посібників та монографій термінологічної тематики. Ця продукція є результатом плідного діалогу між фахівцями різних галузей та лінгвістами, який відбувається на наукових зібраннях різного рівня. У 2019 році при Державній науково-технічній бібліотеці було створено Термінологічний центр, діяльність якого спрямована на розвиток і стандартизацію української наукової термінології, узгодження її з міжнародними тенденціями та переклад спеціалізованих текстів.

Попри позитивну динаміку, унормування термінології стикається з низкою деструктивних чинників, до яких належить надмірна варіативність та дублетність (наприклад, функціонування запозиченого «маркетинг» та питомого «ринкознавство» або описового «портативний комп'ютер» замість

«ноутбук»), що дезорієнтує фахівців і вносить термінологічну розмитість у навчальні матеріали та офіційну документацію. Також потребують окремого дослідження неадаптовані запозичення, які масово проникають у різні сфери без урахування фонетико-морфологічних норм української мови. Це загрожує не лише порушенням цілісності мовної системи, а й поступовим витісненням автентичної лексики.

Ще однією перешкодою є неузгодженість термінів між різними сферами знань. У лінгвістиці, медицині, праві, техніці, ІТ та інших галузях одне й те саме слово може мати різні значення або переклади (протокол, діагностика, код). Відсутність єдиної міжгалузевої координації призводить до того, що здобувачі й фахівці змушені самотійно орієнтуватися у варіативності, що знижує ефективність навчання та професійної комунікації.

Важливою проблемою залишається й відсутність єдиних стандартів у навчальних матеріалах. У підручниках, наукових статтях і перекладах нерідко пропонуються різні варіанти термінів одного явища. Це ускладнює процес навчання, адже здобувачі змушені здогадуватися, який варіант є правильним. У перекладацькій практиці така непослідовність призводить до втрати точності й зниження авторитетності українських текстів. Особливо строката ситуація спостерігається в електронних ресурсах: онлайн-курсах, блогах, медіа, де автори керуються власними уподобаннями.

На особливу увагу заслуговує й соціально-психологічний аспект. Частина суспільства схильна сприймати іншомовні терміни як «модні» та престижні, що гальмує поширення питомих українських відповідників. Водночас надмірна пуритична позиція зазнає критики з боку молоді, яка живе в глобалізованому інформаційному просторі. Як бачимо, сучасна українська термінологія потребує балансу між відкритістю до нових запозичень і збереженням власної мовної ідентичності.

Зважаючи на окреслені тенденції, суттєвих трансформацій зазнала й терміносистема української лінгводидактики. Протягом останніх десятиріч вона збагатилася новими дефініціями, запозиченими з європейських та американських освітніх моделей, що стало прямим наслідком глобалізації (*кредитно-модульна система, компетентнісний підхід, інтерактивні технології, портфоліо, постер, стейкголдер*). Специфічною ознакою сучасного освітнього дискурсу стало також масове вживання аббревіатур, пов'язаних із реформуванням контролю якості освіти: *ЄВІ – єдиний вступний іспит (для вступу в магістратуру, з іноземної мови), ЄФВВ – єдине фахове*

вступне випробування (для магістратури за спеціальністю), УЦОЯО – Український центр оцінювання якості освіти (організатор тестувань, зокрема ЗНО/НМТ), НМТ – національний мультипредметний тест (нова форма вступного оцінювання, запроваджена замість ЗНО у воєнний час). Важливим вектором стало унормування слововживання у терміносполуках: замість конструкцій із прийменником з (*«урок з морфології», «підручник з української мови»*) рекомендовано безприйменникові форми (*«урок морфології», «підручник української мови»*), що цілком відповідає внутрішнім законам української мови. Окрім того, з активного вжитку послідовно вилучаються лексичні кальки, нав'язані іншомовним впливом, насамперед російським. Наприклад, термін *перебіг уроку* витісняє *хід уроку*, а замість поширеного вислову *відкритий урок*, запропоновано *показовий урок*. Подібні зміни стосуються й лексеми *недолік*, яку в лінгводидактичному контексті доцільно замінювати семантично точнішими відповідниками: *вада, помилка, огріх* (Омельчук, 2015).

Окрім лінгвістичних проблем, виникають питання з перекладом термінів. Основна складність – не лише підібрати еквівалент, а точно передати нове поняття так, щоб воно адаптувалося до української освітньої системи. Те, що є усталеним, наприклад, в англійській, німецькій чи польській мовах, може мати інше значення в українському середовищі, тому важливим є комплексний підхід, який поєднує стандартизацію термінології, розуміння контексту та культурну адаптацію. Наприклад, певні труднощі виникають під час перекладу назв професорсько-викладацького складу, де рекомендовано використовувати такі відповідники: *lecturer – викладач, senior lecturer – старший викладач, associate professor – доцент, professor – професор* (Хуртак, 2024: 268-269). Однак потрібно пам'ятати, що в польській школі впродовж тривалого часу усталеною формою звертання до вчителя була лексема *profesor*, а слово *lekcja* фіксується зі значенням *урок*.

На нашу думку, унормування термінології має й міжнародний вимір. Для того, щоб українська наука й освіта були конкурентоспроможними та зрозумілими у світі, необхідно мати чіткі й узгоджені терміни, які легко й адекватно можна перекладати й використовувати у світовій науковій практиці. Особливого значення має процес відповідності українських терміносистем до міжнародних стандартів ISO та регламентів ЄС. Державна політика у сфері термінотворення сьогодні реалізується через низку стратегічних завдань, зокрема виконання Закону «Про забезпечення функціонування україн-

ської мови як державної» та діяльність Технічного комітету стандартизації науково-технічної термінології. Важливу роль у цьому процесі відіграють наукові інституції. Зокрема, діяльність Інституту української мови НАН України, а також робота термінологічних об'єднань при закладах вищої освіти та профільних організаціях, спрямована не лише на лексикографічну фіксацію нових термінів, а й на формування єдиних методичних стандартів їхнього вживання. Пріоритетним напрямом розвитку сучасної терміносистеми є розроблення цифрових платформ та відкритих баз даних. В умовах глобальної цифровізації саме онлайн-словники, спеціалізовані портали та інтерактивні бази знань не лише дають миттєвий доступ до інформації, а й дозволяють швидко адаптувати термінологічний фонд до стрімких змін у науці й освіті, сприяють поширенню унормованих термінів. Особливо це важливо в умовах дистанційного та змішаного навчання.

Упорядкована термінологія посідає важливе місце в сучасному навчальному процесі, оскільки забезпечує чіткість і професійну точність у спілкуванні, а також допомагає здобувачам освіти впевнено почуватися в умовах академічної мобільності. Це особливо важливо на сучасному етапі, коли майбутні фахівці повинні засвоїти величезний обсяг нових понять у різних сферах. У професіях, де кожне слово має значення, будь-яка неточність у термінах може призвести до серйозних помилок.

Саме тому ми пропонуємо впровадження в освітній процес системи визначених нами *практичних завдань*, спрямованих на формування термінологічної культури здобувачів освіти з огляду на цифрові технології та елементи гейміфікації, яка розроблена з урахуванням сучасних підходів до цифрової дидактики та формування професійних компетентностей. В її основу покладено дослідження українських термінологічних та дидактичних шкіл (Київська школа наукового й фахового мовлення, Інститут української мови НАН України та ін.): *навігаційно-термінологічні завдання, аналітико-редакторські завдання, гейміфіковані термінологічні завдання, ситуаційно-професійні завдання*.

До першої групи належать *навігаційно-термінологічні завдання*, метою яких є формування навичок роботи з цифровими словниками та термінологічними порталами. Здобувачі мають знаходити нормативні варіанти термінів, порівнювати їхню фіксацію у різних цифрових джерелах та оцінювати доцільність використання у науковому тексті.

Другу групу становлять *аналітико-редакторські завдання*, спрямовані на формування критичного мислення та навичок роботи з фаховими текстами. Здобувачам пропонується редагувати уривки наукових чи навчальних матеріалів, виявляти неточності в термінології, вилучати кальковані або застарілі мовні одиниці, оцінювати та аргументувати вибір нормативного варіанта.

Окреме місце посідають *гейміфіковані термінологічні завдання*, які реалізуються у форматі онлайн-квізів, термінологічних батлів або навчальних квестів із застосуванням цифрових платформ. Такі завдання мотивують здобувачів освіти та сприяють засвоєнню термінологічної лексики в інтерактивному форматі.

Важливим елементом є також *ситуаційно-професійні завдання*, які передбачають моделювання реальних умов професійної комунікації та академічної мобільності. Здобувачам запропоновано зіставити українські та іншомовні терміни, пояснити професійні поняття та терміни для міжнародної аудиторії.

Запровадження окресленої системи практичних завдань сприяє трансформації української термінології з абстрактної категорії в дієвий інструмент професійної підготовки та наукової комунікації в умовах цифрової освіти.

Отже, унормування української термінології є важливим не лише з метою упорядкування професійних знань, але й дієвим фактором інтеграції української освіти в міжнародний науковий простір. Сучасна система вищої освіти орієнтована на формування фахівців, які здатні не лише оперувати знаннями й навичками, а й усвідомлювати закономірності формування наукових понять та коректно застосовувати фахову термінологію у професійній діяльності.

З цією метою у закладах вищої освіти України зберігається практика викладання дисциплін термінологічного спрямування. Наприклад, здобувачі спеціальності «Видавнича справа та редагування» опановують нормативні курси «Сучасна українська термінологія», «Термінологічне редагування». На гуманітарних факультетах пропонуються дисципліни основного та вибіркового циклу – «Основи наукових досліджень», «Основи термінознавства» чи «Українське термінознавство». Технічні спеціальності інтегрують термінологічні аспекти в курсі «Українська мова (за професійним спрямуванням)», доктори філософії розглядають терміни в процесі вивчення дисципліни «Українська наукова мова».

Висновки. Проведене дослідження дає підстави стверджувати, що українська терміносистема є ціліс-

ним мовним механізмом, який забезпечує точність і логічність наукового продукту та формує належний рівень професійної комунікації. Її функціонування як лінгвістичного інструментарію наукових досліджень підтверджує важливість вивчення терміна як базової одиниці фахового мовлення.

У роботі обґрунтовано, що сучасний розвиток української термінологічної лексики зумовлений процесами міждисциплінарної інтеграції та глобалізації наукового дискурсу, що, з одного боку, розширює її ресурси, а з іншого – провокує проблеми виникнення термінологічної синонімії, іншомовних впливів і неузгодженості терміновживання,

що негативно позначається на якості наукового тексту та ефективності фахового спілкування.

Отже, свідоме та коректне використання термінологічного апарату є необхідною умовою якісної наукової діяльності. Термінологічна грамотність фахівця нерозривно пов'язана з академічною культурою й умінням аргументовано та грамотно презентувати результати дослідження. У цьому контексті актуальним, на нашу думку, є подальше вдосконалення процесів унормування української наукової термінології, створення інноваційних термінологічних ресурсів та формування термінологічної компетентності у вищій школі, що сприятиме поступу української мови науки.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Боярова Л. Динамічна теорія норми в сучасній термінології. *Українська термінологія і сучасність* : зб. наук. праць / відп. ред. Л. О. Симоненко. Київ : КНЕУ, 2007. Вип. VII. С. 43–47.
2. Васенко Л. А., Дубічинський В. В., Кримець О. М. Фахова українська мова: навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2008. 312 с.
3. Д'яков А. С., Кияк Т. Р., Куделько З. Б. Основи термінотворення: семантичні та соціолінгвістичні аспекти. Київ : Вид. дім «КМ Academia», 2000. 218 с.
4. Казимирова І. А., Туровська Л. В., Яценко Н. О. Українське теоретичне термінознавство на тлі слов'янського досвіду. Київ : Інститут української мови НАН України, 2023. 256 с.
5. Кияк Т. Аспекти впорядкування термінології. *Українська термінологія і сучасність* : зб. наук. праць / відп. ред. Л. О. Симоненко. Київ : КНЕУ, 2007. Вип. VII. С. 14–18.
6. Кочан І. Українське термінознавство кінця ХХ – перших десятиріч ХХІ століття. *Studia Ukrainica Posnaniensia*, Vol. XI/1: 2023, pp. 55–70.
7. Кушлаба М. Українське термінознавство: проблеми становлення. *Актуальні проблеми гуманітарних наук*, 2021. Вип. 39(2). С. 112–118.
8. Омельчук С. А. Українська лінгводидактична термінологія з погляду нормативності. *Українська мова*, 2015. № 1. С. 85–94.
9. Проблеми української термінології. *Збірник наукових праць учасників XVII Наукової конференції «СловоСвіт 2022»*. Львів : Видавництво Львівської політехніки, 2022. С. 45–53.
10. Хуртак І. В., Столярська О. В., Черкащенко О. М. Сучасна освітня термінологія в аспекті перекладу на українську мову з німецької та англійської. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика*, 2024. Том 35 (74). С. 266–270.

REFERENCES

1. Shestakova S., Sukhomlynova O., Zadorina O. (2023) Akademichna dobrochesnist : praktyka dotrymanna u zarubizhnykh krainakh. [Dynamic theory of norms in modern terminology. Ukrainian terminology and modernity] *Molod i rynok*, 24. 199–205. [in Ukrainian].
2. Vasenko L. A., Dubichynskiy V. V., Krymets O. M. (2008) Fakhova ukrainska mova: navchalnyi posibnyk. [Specialized Ukrainian Language: Textbook] Kyiv : Tsentr uchbovoi literatury, 312. [in Ukrainian].
3. Diakov A. S., Kiyak T. R., Kudelko Z. B. (2000) Osnovy terminotvorennia: semantichni ta sotsiolingvistychni aspekty. [Fundamentals of Term Formation: Semantic and Sociolinguistic Aspects] Kyiv : Vyd. dim «KM Academia», 218. [in Ukrainian].
4. Kazymyrova I. A., Turovska L. V., Yatsenko N. O. (2023) Ukrainske teoretichne terminoznavstvo na tli slovianskoho dosvidu. [Ukrainian theoretical terminology against the background of Slavic experience] Kyiv : Instytut ukrainskoi movy NAN Ukrainy, 256. [in Ukrainian].
5. Kiyak T. (2007) Aspekty vporiadkuvannia terminolohii. *Ukrainska terminolohiia i suchasnist* : zb. nauk. prats / vidp. red. L. O. Symonenko. [Ukrainian terminology and modernity] Kyiv : KNEU, VII. 14–18. [in Ukrainian].
6. Kochan I. (2023) Ukrainske terminoznavstvo kintsia XX – pershykh desiatyrych XXI stolittia. [Ukrainian Terminology of the Late 20th – Early 21st Centuries] *Studia Ukrainica Posnaniensia*, XI/1. 55–70. [in Ukrainian].
7. Kushlaba M. (2021) Ukrainske terminoznavstvo: problemy stanovlennia. [Ukrainian Terminology: Problems of Formation] *Aktualni problemy humanitarnykh nauk*, 39(2). 112–118. [in Ukrainian].
8. Omelchuk S. A. (2015) Ukrainska lnhvodydaktychna terminolohiia z pohliadu normatyvnosti. [Ukrainian linguodidactic terminology from the point of view of normativity] *Ukrainska mova*. 1. 85–94.
9. Problemy ukrainskoi terminolohii. (2022) [Problems of Ukrainian Terminology] *Zbirnyk naukovykh prats uchashnykiv XVII Naukovoї konferentsii «SlovoSvit 2022»*. Lviv : Vydavnytstvo Lvivskoi politekhniki, 45–53.
10. Khurtak I. V., Stoliarska O. V., Cherkashchenko O. M. (2024) Suchasna osvittia terminolohiia v aspekti perekladu na ukrainsku movu z nimetskoi ta anhliiskoi. [Modern educational terminology in the aspect of translation into Ukrainian from German and English] *Vcheni zapysky TNU imeni V. I. Vernadskoho. Seriya: Filolohiia. Zhurnalistyka*, 35 (74). 266–270.

Дата першого надходження статті до видання: 10.02.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 23.03.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 22.04.2026

Стаття поширюється на умовах
ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

